

Димитр. Извѣстелъ съмъ — знайж... Да вървимъ по-скоро.
Митю. Прочее, сѣки да земе по едно оружје.

(Митю, Герги, Пенчу зематъ по една пушка и по една сабія).

Б. Стойна. (оплашено) Полека-ти, синко! тѣ сж дяволски работи, да не стане нѣкоя хата.

Пенчу. Бой противъ Трояда. (на Митя) Ти ще бѣдешъ героята Ахилей.

Митю. Шегата на стърна...

Пенчу. Пардонъ.

Злата. (на Митя) Молѣж ви са, завидѣте и мене да си земѣ хубавичката рожба отъ рѣцѣтъ на онзи проклѣтъ душманинъ.

Райчу. (на стѣрни) Преди мушу... сега душманинъ...

Митю. Добръ, тогазъ земаме една биржа, па идвате заедно съ Димитрака.

Димитр. Да, да си земѣ и азъ револвера и сабіята.

Пенчу. (на Райчу като му подава пушка) Райчо, на и на тебе една пушка.

Райчу. (като са тегли назадъ) То не е моя работа [на себе си] Дева не съмъ си испилъ ума да идѣ да са бѣжъ за хорската дѣщеря.

Б. Стойна. Сега вѣй ше вървите, ха?

Герги. Ще вървимъ, бабо.

Б. Стойна. Хемъ, слушайте, като намѣрите онзи бабагонтинъ, да му отрѣжете носа.

Пенчу. Главата бабо, главата...

Митю. Да вървимъ [трѣгва напредъ].

Сички. [осетѣн Райчу и Б. Стойна] Да вървимъ [излизатъ].

Б. Стойна [на Райчу] Хади бре, шо стоишь? [бука го] върви и ти дѣ!

Райчу. (като я бутва) Върви ти.

Б. Стойна. (която са струнева) Лилио!... главата ми.

[Завѣсата пада].